

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΝΟΧΕΣ ΣΙΩΠΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΕΣ ΦΛΥΑΡΙΕΣ

16-17 Μάρτη 1992...

Είμαστε λίγο μετά την άνοιξη της "ελεύθερης ραδιοφωνίας". Λίγο μετά, ουσιαστικά από το σπάσιμο του κρατικού μονοπώλιου στα Μ.Μ.Ε. και τον εκσυγχρονισμό της κυριαρχίας, στο χώρο των media και στην Ελλάδα.

Την ίδια περίοδο, τα δύο αυτοδιαχειριζόμενα κοινωνικά ραδιόφωνα της Θεσσαλονίκης, το ράδιο Ουτοπία και το ράδιο Κιβωτός, ετοιμάζονται να δεχτούν την καταστολή, που δέχτηκαν οι αντίστοιχοι ραδιοφωνικοί σταθμοί σε όλη την Ελλάδα.

Την περίοδο του χειμώνα της "ελεύθερης ραδιοφωνίας", όπου πέρα από τις δύο φωνές αντίστασης, εκατοντάδες ραδιοφωνικοί σταθμοί εμφανίζονται στην Ελλάδα, δημιουργώντας το αδιαχώρητο στην μπάντα, ή καλύτερα δυσχεραίνοντας και παρενοχλώντας το έργο της επιτήρησης της κοινωνίας από τα "σοβαρά" Μ.Μ.Ε., από αυτά που μπορούν να συνεργαστούν και να συντελέσουν στην αναπαραγωγή της κυριαρχίας και του κεφαλαίου.

Τη στιγμή που "ξαφνικά" τον Ιούνιο του '91 η πολεοδομία της Θεσσαλονίκης κηρύσσει παράνομα κτίσματα τις κεραίες των ραδιοσταθμών, που έχουν εγκατασταθεί στην Άνω Πόλη, δηλαδή σχεδόν όλων. Το σύνθημα για το ξεκαθάρισμα της μπάντας δίνεται και ένα ντόμινο καταστολής ξεκινά. Νομάρχες, δημοτικά συμβούλια, εισαγγελείς και αστυνομία-με ασπίδα τις κινήσεις των κατοίκων, οι οποίοι βάλουν εναντίον δικαίων και αδίκων-ξεκινούν ένα παιχνίδι συναντήσεων, τελεσιγράφων, συστάσεων, ενστάσεων και απορρίψεων που καταλήγει στις 23/12/91 όταν οι πρώτες κεραίες κατεβαίνουν.

Το σχέδιο περιλαμβάνει τη μετάβαση των κεραιών στο «πάρκο κεραιών» του Χορτιάτη, όπου υποτίθεται ότι δε θα δημιουργείται πρόβλημα υγείας, ούτε και αισθητικό ή άλλης μορφής πρόβλημα. Το ψέμα σε όλο του το μεγαλείο.

Το αισθητικό πρόβλημα και το πρόβλημα υγείας μεταφέρονται ουσιαστικά από τους κατοίκους της Άνω Πόλης στους κατοίκους του Χορτιάτη, καθώς ο χώρος εγκατάστασης δεν είναι και τόσο μακριά, το πάρκο κεραιών δεν είναι και τόσο πάρκο, αλλά μάλλον ζούγκλα, και βέβαια η ισχύς εκπομπής παραμένει επικίνδυνη (για να μη μιλήσουμε για το περιεχόμενο εκπομπής). Αλλά δεν είναι εδώ το μεγάλο ψέμα. Βρίσκεται στο ότι χρησιμοποιείται ένας αγώνας κάποιων ανθρώπων από τους εχθρούς των κοινωνιών, για να μπορέσουν να καθορίσουν τις συνθήκες στην μπάντα. Να μπορέσουν μέσα από το φίλτρο της αύξησης των οικονομικών μεγεθών (είναι πολλαπλάσια τα έξοδα λειτουργίας και εγκατάστασης στο Χορτιάτη) και των "όρων" μετεγκατάστασης, να ξεχωρίσει αυτούς που μπορούν να είναι "αξιοπρεπείς" επενδυτές στο χώρο αυτό, αλλά και που έχουν τις κατάλληλες διασυνδέσεις και κοινές καταβολές με την εξουσία.

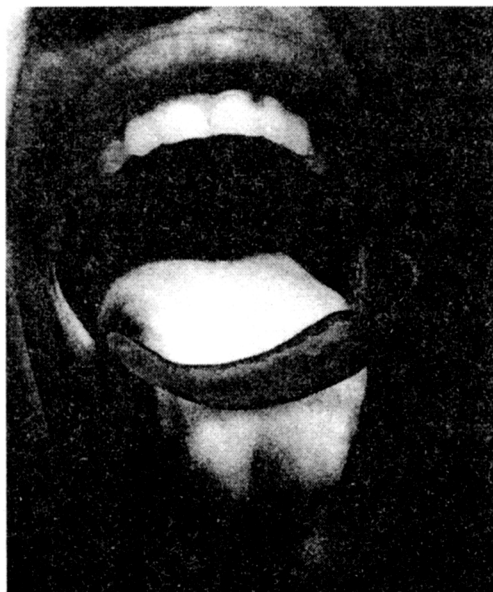
Οι δύο σταθμοί και το κίνημα αντίστασης δε μένουν άπραγα. Γρήγορα καταλαβαίνουν τι

πρόκειται να γίνει και αποφασίζουν να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να στηρίξουν τους δύο σταθμούς και ό,τι αυτοί ευαγγελίζονται. Κοινές συνελεύσεις, κοινά κείμενα και εκδηλώσεις, στη βάση των κοινών κατακτήσεων με μαζικά καλέσματα στα studio, υπό την απειλή της καταστολής, ένωσαν έναν κόσμο που πάλευε ενάντια στην ισοπέδωση της φωνής του και της συνείδησής του, υπερασπιζόμενος με συλλογικές διαδικασίες το αυτοδιαχειριζόμενο κοινωνικό ραδιόφωνο. Μετά από αλληπάλληλα ασυνεπή «ραντεβού» με τους διώκτες μας, η κρίσιμη στιγμή φτάνει και, στις 16-3-92, αφού τα χαράματα χτυπιέται το Ρ. Ουτοπία, εκατό περίπου μέλη και συμπαράστατες των δύο ραδιοσταθμών συγκεντρώνονται στο studio του Ρ. ΚΙΒΩΤΟΣ για να μην επιτρέψουν το κλείσιμο του σταθμού.

"Δεκαοχτώ σύντροφοί μας οδηγήθηκαν στην Ασφάλεια, αφού πρώτα δέχτηκαν τις γνωστές "περιποιήσεις" των κρανοφόρων ανθρωποφυλάκων, που μετά από έξι μήνες απειλών και γεμάτων νόημα αναβολών επιστρέφουν για να επιβάλλουν το νόμο της σιωπής και της ανελευθερίας. Όσοι σύντροφοι παραβρέθηκαν στην έφοδο των ΜΑΤ αντίκρισαν γυμνή τη βία και την αυθαιρεσία των μισθοφόρων της καταστολής. Αφού αυτοί περικύκλωσαν στρατηγικά το studio του Ρ. ΚΙΒΩΤΟΣ, επιτέθηκαν τελικά σπάζοντας πόρτες και τζάμια και ξυλοκοπώντας άγρια τους υπερασπιστές του. Το κάλεσμα για συμπαρατάση ήταν αποτελεσματικό, όμως τελικά μπροστά στην "περίφημη" συμμορία Κόμπρα των ΜΑΤατζήδων λυγίσαμε: αυτό είναι προσωρινό.

Τίποτα δε χάθηκε! Η επιστροφή μας θα 'χει από αυτή τη στιγμή και για πάντα τη σφραγίδα της αποστροφής μας, ενάντια στο ψέμα, την παθητικότητα, τον εφησυχασμό και την ταπείνωση που τρέφουν αυτή την κοινωνία".

Αποσπάσματα από το κείμενο που μοίραζαν οι δύο σταθμοί στην πορεία συμπαρατάσης στους 12 (στους οποίους τελικά απαγγέθηκαν κατηγορίες). Μια πορεία 700 περίπου ατόμων που καταγγέλλει το κλείσιμο των σταθμών και διαδηλώνει ότι οι 12 δεν είναι μόνοι τους, αλλά ότι αποτελούν κομμάτι του κινήματος αντίστασης που έχει βαθιές ρίζες στην κοινωνία της Θεσ/νίκης.

...ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΕΥ...

Τα δύο ραδιόφωνα, αφού σύρονται στο χορτιάτη, με δικές τους ενέργειες αλλά και με τη στήριξη των συμπαραστατών τους καταφέρνουν σιγά-σιγά να κρατήσουν την εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στα εξωπραγματικά, πολλές φορές, οικονομικά βάρη και τα χαρακτηριστικά με τα οποία έχουν επιλέξει να λειτουργήσουν. Χαρακτηριστικά που ορίζονται από την

άρνηση της λογικής των διευθυντών και της εξειδίκευσης, της διαφήμισης και των ευγενικών χορηγιών, της πληροφορίας αλλά και της μουσικής ως εμπόρευμα, της λογικής του κέρδους, των "έξυπνων" σχόλιων από ειδικούς.

Με μοναδικό αποφασιστικό όργανο τη γενική τους συνέλευση, αυτοοργανώνοντας την ανάγκη τους για αντίσταση, προσπαθούν να εκπέμπουν έναν αδιαμεσολάβητο

απελευθερωτικό λόγο για την αυτοδιαχείριση της κοινωνίας, για την οικονομική και πολιτική ισότητα.

Πόλοι αντίστασης, με αντιπληροφόρηση και ανοικτά μικρόφωνα σε κοινωνικά κινήματα, με συμμετοχή σε αυτά μα και με κριτική, αναδεικνύοντας ζητήματα που το κίνημα της αυτοοργάνωσης και της αντίστασης παλεύει, με μουσική και δομή εκπομπών πέρα από τα playlist και τα ποσοστά ακροατικότητας, μα συνάμα με πολλές αντιφάσεις και αδυναμίες να πραγματοποιήσουν τις αποφάσεις τους, αλλά διαρκώς σε μια διαδικασία να τις ξεπεράσουν.

"Το να στεκόμαστε αλληλέγγυοι/ες σε αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα και συλλογικότητες, σε κοινωνικούς αγώνες όποτε αυτοί εξελίσσονται, σε διωκόμενους που υπερασπίζονται τις επιλογές τους, αποτελεί ένα σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης μας και της αποστροφής μας ενάντια στην παθητικότητα, τον εφησυχασμό, την υποταγή και τις ένοχες σιωπές που θρέφουν αυτή την κοινωνία". Το γεγονός ότι ανάμεσα στους 12 κατηγορούμενους υπάρχουν και συμπαραστάτες, δίνει ιδιαίτερη σημασία στο ζήτημα της αλληλεγγύης, η οποία αποτέλεσε επιλογή των δύο ραδιοφωνικών σταθμών ως αναπόσπαστο κομμάτι της δράσης τους και του αγώνα ενάντια στην παθητικότητα, τον εφησυχασμό, την υποταγή και τις ένοχες σιωπές που θρέφουν αυτή την κοινωνία ως όπλο και αξία για μια άλλη κοινωνία. Πολύ περισσότερο, ο τρόπος με τον οποίο πάρθηκαν οι αποφάσεις υπεράσπισης των δύο σταθμών, ομοφωνία συνελεύσεων, σύμπλευση συμπαραστατών και η διαδικασία πραγμάτωσής τους, μεγάλη συμμετοχή - τήρηση των συμφωνημένων, μας ορίζουν όχι απλώς αλληλέγγυους στους 12 διωκόμενους, αλλά συνυπεύθυνους στις κατηγορίες.

... 1997

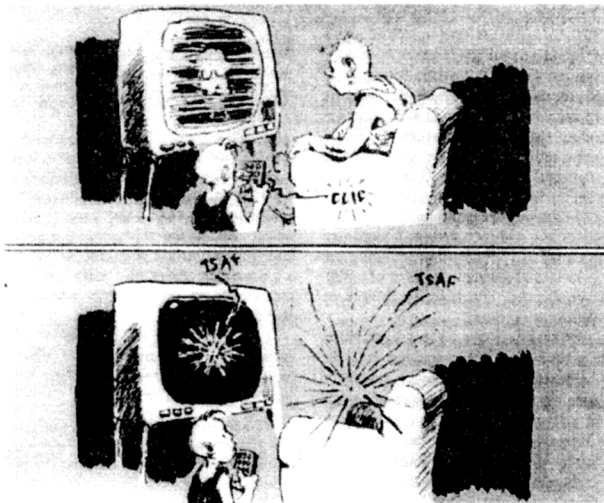
ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΛΛΑΞΕΙ, ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΠΩΣ ΠΑΛΙΑ

Τίποτα δεν έχει αλλάξει, από το '92, γιατί οι συμπαραστάτες των σταθμών, ανάμεσα τους και οι 12 συλληφθέντες, όπως και οι απεργοί της ΕΑΣ, του ΟΤΕ, του Λαυρίου, του Μαντουδίου, οι αντιστεκόμενοι της Αραβησσού, οι γνωστοί-άγνωστοι και οι συνήθεις ύποπτοι, οι καταληψίες μαθητές, οι εξεγερμένοι των φυλακών, οι 33 αφισκολλητές, είναι οι ίδιοι με τους απεργούς ναυτεργάτες, τους αγρότες στα μπλόκα της εθνικής, τους 130 του Πολυτεχνείου στα εφετεία της Αθήνας, τους 4 διαδηλωτές της Καμάρας στο εφετείο της Θεσ/νίκης, τους καταληψίες μαθητές που οδηγούνται στα δικαστήρια,

τους εξεγερμένους των φυλακών, τους συνήθεις υπόπτους και τους γνωστούς αγνώστους.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει όσον αφορά όλους αυτούς και την παρουσία τους στον αγώνα ενάντια στους εργοδότες, τους ηγέτες, τα Μ.Μ.Ε, τους εθνικιστές, τους "γδάρτες των ονειρών" μας και την επίθεση που οι εχθροί του ανθρώπινου γένους εξαπολύουν στις κοινωνίες.

Τίποτα δεν έχει αλλάξει όσον αφορά τον περαιτέρω εκσυγχρονισμό της κυριαρχίας στην μπάντα των F.M. Έπειτα από πέντε χρόνια αρχίζει νέα

διαδικασία μοιράσματος της μπάντας (έκδοση νέων αδειών) καθώς και σενάρια δημιουργίας πάρκου κεραιών, στην περιοχή της Νεοχωρούδας αυτή τη φορά. Όσοι δεν ήταν "ικανοποιητικοί" επενδυτές και όσοι δεν είχαν τις κατάλληλες διασυνδέσεις με την εξουσία, αλλά παρολ' αυτά κατάφεραν να επιβιώσουν στον ανελέητο ανταγωνισμό της ελεύθερης αγοράς, καλούνται σήμερα να απαλλάξουν την μπάντα από την ενοχλητική - με τον ένα ή άλλο τρόπο - παρουσία τους, για μια ακόμη φορά, μέσω μίας κρατικής ρύθμισης. Έτσι, λοιπόν, η σχεδιαζόμενη μεταφορά των κεραιών στη Νεοχωρούδα με την τεράστια οικονομική επιβάρυνση που αυτή συνεπάγεται έχει στόχο το

οριστικό ξεκαθάρισμα των "ανεπιθύμητων" από την μπάντα. Και αυτό θα γίνει όχι μόνο μέσα από το «οικονομικό φίλτρο» των εξόδων μεταφοράς, αλλά και απευθείας, με την έκδοση νέων αδειών, ώστε το κράτος να μπορεί να αποκλείσει όσους δεν πληρούν τα κριτήρια της αγοράς του θεάματος, της κυριαρχίας. Το σκηνικό είναι και πάλι το ίδιο. Χυδαία εκμετάλλευση του δίκαιου αγώνα των κατοίκων του Χορτιάτη για απομάκρυνση των κεραιών, ενώ ουσιαστικά το πρόβλημα μεταφέρεται αλλού. Δεν μπορούμε να πιστέψουμε ότι τώρα θα δημιουργήσουν ένα πάρκο κεραιών, χωρίς μακροπρόθεσμη επιβάρυνση στην υγεία των κατοίκων της Νεοχωρούδας. Τα ίδια έλεγαν για το Χορτιάτη όπου τελικά επικράτησε ζούγκλα με τους "σοβαρούς" σταθμούς να εκπέμπουν με τεράστια ισχύ. Οι περιοχές άλλαξαν και ίσως ξαναλλάξουν, το ψέμα παραμένει το ίδιο.

Τίποτα δεν είναι όπως παλιά. Τα αφεντικά έχουν αλλάξει τα σχέδιά τους και ξέροντας ότι θα μας βρουν πάλι μπροστά τους εκσυγχρονίζουν και τα μέσα επιβολής τους. Την οικονομική εξαθλίωση έρχεται να ακολουθήσει η πολιτική, πολιτισμική, και κοινωνική καταστολή και, όπου αυτές δεν πιάνουν τόπο, η γνωστή και αναβαθμισμένη καταστολή των ταγμάτων ασφαλείας και των δικαστών που αναλαμβάνουν συνέχεια ηγετικές πρωτοβουλίες στο καθάρισμα αυτού του λογαριασμού.

Τίποτα δεν είναι όπως παλιά γιατί και εμείς από τη μεριά μας έχουμε καταλάβει και αποφασίσει πολλά. Ξέρουμε πολύ καλύτερα τώρα τη θέση μας. Ξέρουμε πολύ καλά ότι ο αγώνας μας ή θα είναι κομμάτι του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση ή, δε θα είναι τίποτα. Όπως ξέρουμε ότι και η αλληλεγγύη μας στους 12 διωκόμενους είναι κομμάτι αυτού του αγώνα. Θα είμαστε μαζί τους τώρα το '97, όπως ήμασταν μαζί το '92 και σε ό,τι εν τω μεταξύ ακολούθησε αλλά και σε ό,τι θα ακολουθήσει. Δε θα αφήσουμε κανέναν από τους συντρόφους μας μόνο του απέναντι στην εξουσία.

**ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΔΙΩΞΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ 12 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ...
ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΓΙΝΕΙ ΝΟΜΟΣ Η ΣΙΩΠΗ.**

Πέμπτη 6/2/97 συγκέντρωση στην Καμάρα 6μ.μ.
Παρασκευή 7/2/97 συγκέντρωση στα δικαστήρια 9.00 π.μ.
ράδιο ΟΥΤΟΠΙΑ 107.7 FM